

JA N'ÉS HORA

Sisplau, no tinguem por de les paraules. Independència és un terme eloqüent i ple de sentit. Els seus sinònims -autonomia, llibertat, emancipació...- són esplèndids i saludables. Tot i que cada vegada hi ha més gent que ho entén d'aquesta manera, el camí de la conscienciació no és un camí de roses. No us pensessiu que frivolitxo o que faig humor negre si dic allò de “no hi ha mal que per bé no vingui”, però dóna la impressió que fins que no hem arribat a un punt límit, extrem, no hem reaccionat amb una certa fermesa.

En la vida dels pobles, com en la de les persones, es presenten circumstàncies que empenyen a prendre decisions. Ara i aquí el nostre poble viu una conjuntura que el situa en la cruïlla de les grans decisions. Així mateix, i no per primera vegada en el transcurs dels temps, els fets parlen per si mateixos i amb veu prou clara: Entre el seny i la rauxa, és hora de fer anar el seny. Voler-nos independitzar del jou de les Espanyes no és una rauxa. No és un gest rampellut ni un caprici. Més enllà dels ideals, ha arribat a ser una necessitat peremptòria. Per això, per tot el que comporta de vivència, de supervivència, de compromís i de lleialtat històrica i social, és hora d'abandonar d'una vegada per totes el típic “tants caps tants barrets”, una de les nostres xacres més castrants i afeblidores (que em resisteixo a considerar endèmica). És hora de fer pinya. Per damunt dels interessos partidistes hi ha un interès infinitament superior, i que ens és comú: Treure el país de l'atzucac, alliberar-lo i alliberar-nos.

Enguany, la manifestació de l'onze de setembre aplega més arguments que mai. Fent un tot amb les motivacions que alguns qualifiquen de romàntiques i idealistes hi ha el tema candent de les economies, de les retallades infames que atenten contra la dignitat de les persones. Autodeterminació. Sobirania: No assolirem la sobirania si abans no ens autodeterminem. És la nostra comesa.

Catalunya i els catalans vivim una etapa paradoxal. Al costat de les múltiples dificultats de tot ordre s'insinua la gestació d'un foc nou, d'una mena de nova consciència envers nosaltres mateixos. La lluita pels nostres drets, pels signes d'identitat (llengua, cultura...) ve de lluny: Dins la fosca del franquisme, en petites col·lectivitats o per lliure, ja hi érem, a defensar-los. Les lleis de la vida i de la mort fan que algunes d'aquelles persones no puguin ser avui aquí. Per a ells, perquè el seu coratge va donar fruits i va impulsar nous coratges; i per nosaltres i els que vindran després, endavant! Ara és l'hora. No hi ha marxa enrere. Ara ja no.

Pilar Cabot

Membre del Consell Assessor d'Osona per la Independència